

2:o) att hvarje ordinarie skollärare må blifva berättigad att, inom den socken han tillhör, kunna inväljas som skolråds-ledamot.

Om remiss af denna min motion till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1873.

Ivar Månsson.

Uti ofvanstående motion instämma:

Nils Nilsson,
från Stäfvie.

Christen Assarsson.

N:o 48.

Af Herr Ivar Månsson: Om underdänig skrifvelse till Kongl. Maj:t, rörande ändring i de för uppbörden af kyrkoherdes lön gällande grunder.

Genom Kongl. Förordningen af den 11 Juli 1862 har sätet för presterskapets aflöning, hvilket förut varit olämpligt och obestämdt samt af beskaffenhet att lätt föranleda tvister emellan löntagare och löngifvare, blifvit ändamålsenligt regleradt, så att hvarje kyrkoherde numera erhåller en bestämd årlig lön, som skall af socknen utgå och gälla för en tid af femtio år. Derom kan sålunda numera icke uppstå någon tvist eller olägenhet, men deremot har, beträffande gällande föreskrifter för uppbörden af nämnda lön, från åtskilliga trakter mycket missnöje tillkännagifvits.

Vid bestämmandet af afgifterna till presterskapets löner hade nemligen regleringsnämnderna, enligt 6 och 7 §§ af nämnda förordning, att ställa sig

till efterrättelse de för riket i allmänhet eller särskildt för vissa orter gällande författningar och stadganden, och i följd häraf bestämdes afgifterna att utgöras efter uppskattadt tunnland, mantal, eller ock efter det taxeringsvärde, som blifvit åsatt jorden året näst före det, då regleringea vunnit Kongl. Maj:ts fastställelse.

Ingen af dessa grunder för uppbörden synes vara, för en så beskaffad utgift, fullt ändamålsenlig eller billig. Att beräkna dessa afgifter efter uppskattadt tunnland, eller mantal, tyckes vara särdeles olämpligt, synnerligast derföre, att det värde, som åsattes jorden då uppskattningen, i en långt aflägsen tid, verkställdes, icke alls öfverensstämmer med det verkliga värde jorden nu eger.

Ej heller kan det vara lämpligt att till grund för uppbörden lägga det taxeringsvärde, som blifvit åsatt jorden året näst före det då regleringen blef fastställd; ty det är väl allmänt känt, huru svårt det var att, synnerligast i början då taxeringsvärdena åsattes, träffa rätta värdet på egendomen. Häruti hafva också ändringar tarfvats och vidtagits; men beträffande afgifter, som skola utgå till kyrkoherden, så är det stadgadt, att de skola utgöras efter det värde egendomen åsattes ett visst år, samt icke få ändras under loppet af femtio år, äfven om egendomens taxeringsvärde skulle, hvilket är högst troligt, under denna tid ganska väsendtligt förändras. Häraf följer att den, som af en eller annan orsak fått sin egendom orimligt högt uppskattad, blir lidande och får, i förhållande till andra, betala en högre afgift, utan att någon ändring under en tidrymd af femtio år kan vinnas.

Bergverk, qvarnar, fabriker och andra inrättningar hafva icke heller, genom tillämpning af nämnda förordning, kommit att erlægga en afgift till kyrkoherde, jemförlig med nämnda verks verkliga värde, eller med den afgift, som utgår af jorden. Ej heller kan afgiften, som utgår från dessa verk, ändras i proportion efter deras minskning eller utvidgning.

På grund af hvad jag här anført får jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:ts täcktes, med ändring af nu gällande grunder för uppbörden af kyrkoherdes lön, stadga att densamma finge i hvarje församling årligen beräknas och upptagas efter det taxeringsvärde, som ligger till grund för öfriga kommunalutskylder.

Om remiss af denna min motion till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1873.

Ivar Månsson.